

ת"פ 32754/02/18 - מדינת ישראל נגד לילך יניב

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 32754-02-18

30 נובמבר 2018

לפני:

כב' השופט אורן שגב

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד דן טוניק ושות'

-

הנאשמים:

1. לילך אחזקות נ.י. 2010 בע"מ
 2. לילך יניב
 3. אריה יניב
- ע"י ב"כ: עו"ד זרי חזן ושות'

החלטה

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של העסקה ללא ביטוח רפואי (הנאשמת 1) והפרת אחריות נושא משרה (הנאשמים 2 ו- 3). עניינה של החלטה זו הוא בקשתם של הנאשמים להורות על ביטול כתב האישום כנגדם מחמת הגנה מן הצדק ומכוח הסייג הקבוע לאחריות פלילית מסוג "זוטי דברים".

אקדים ואציין, כי לאחר שנתתי דעתי לטענות הנאשמים ולתגובת המאשימה, באתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה להידחות, ולהלן הטעמים שעמדו בבסיס החלטתי.

כתב האישום וטענות הצדדים

1. הנאשמת 1 היא חברה פרטית אשר עוסקת באספקת עובדי ניקיון בתחום המסעדות ומחזיקה ברישיון מטעם משרד הכלכלה. הנאשמים 2 ו- 3 הנם בני זוג ונושאי משרה בנאשמת.
2. בהתאם לכתב האישום, הנאשמת 1 העסיקה עובד זר בעבודות ניקיון מבלי שערכה לו ביטוח רפואי כדן, מיום 01.11.16 ולכל הפחות מיום 28.11.16 ועד ליום 01.12.2016. הנאשם הועסק ללא ביטוח כאמור, לכל הפחות 4 ימים. הנאשמים 2 ו- 3 הואשמו, כנושאי משרה, בכך שלא פיקחו ולא עשו כל שאפשר כדי למנוע את העבירה המיוחסת לנאשמת 1.

3. בקשתם של הנאשמים להורות על ביטול כתב האישום מתבססת על טענת הגנה מן הצדק, ולפיה לא היה מקום להגיש כנגדם כתב אישום, שכן העבירה המתוארת בכתב האישום היא עבירה שעונה להגדרת "זוטי דברים", כאמור בסעיף 34 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, שקובעת, כי אדם לא יישא באחריות פלילית למעשה שעשה, אם לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך.
4. לטענת הנאשמים, החלטת הנאשמת להגיש כתב אישום בגין עבירה שנמשכה 4 ימים, כאשר אין חולק, כי במשך 5 חודשים עובר למועד הביקורת, נערך לעובד הזר ביטוח רפואי כדין, הינה החלטה בלתי סבירה, התנהגות בלתי נסבלת של הרשות, כהגדרת המושג בפסיקה ו"התעמרות של ממש" (סעיף 17 לבקשה).
5. הנאשמים הבהירו, כי בהתאם לחומרי החקירה, נעשתה על ידם פנייה לחברת הביטוח עם תחילת עבודתו של העובד הזר, ואולם "בשל בעיה במחשבים של חברת הביטוח לא ניתן היה לבטחו, לבסוף ורק לאחר 72 שעות מרגע הפנייה לחברת הביטוח, נערך הביטוח דה פקטו במחשב" (סעיף 16 לבקשה).
6. עוד נטען, כי הנאשמת 1 מעסיקה למעלה מ-600 עובדים ויש לה מנגנון מסודר ומחלקה אשר אחראית על עריכת ביטוחים רפואיים לאותם עובדים זרים המועסקים על ידה. הנאשמים שבו והדגישו, כי מדובר בעבירה מנהלית, ולנוכח העובדה שבמועד הביקורת שנערכה ביום 08.05.17 בבית העסק בו עבד העובד הזר, היה לו ביטוח רפואי מזה 5 חודשים עובר למועד הביקורת ולכן מן הראוי היה להסתפק בהטלת קנס מנהלי בנסיבות העניין.
7. הנאשמים פרשו את התשתית המשפטית הרלוונטית לטענת זוטי דברים וטענו, כי בהתאם ל-4 התנאים המצטברים הקבועים בסעיף 34 הנ"ל, מתבקשת המסקנה, כי אכן מדובר בזוטי דברים, וביתר פירוט: **טיב המעשה** בגינו הוגש כתב האישום הוא עבירה שהוגדרה כעבירה מנהלית; **נסיבות המעשה**, כפי שפורט לעיל, מצביעות כי מדובר בסה"כ בתקופה של 4 ימים מתוך תקופה של 5 חודשים, שבמהלכה אין חולק כי היה לעובד הזר ביטוח רפואי; **תוצאות המעשה** אינן רלוונטיות, שכן מדובר בעבירה התנהגותית ולא תוצאתית; **האינטרס הציבורי** הוא המבחן המכריע והוא מחייב בנסיבות התיק, את זיכויים של הנאשמים, שכן יש טעם לפגם בענישתה של חברה ונושאי המשרה בה, כאשר כל מחדלם הוא כי פוליסת הביטוח שנערכה לאותו עובד, הוזנה במחשבי חברת הביטוח 4 ימים לאחר תחילת העסקתו. הנאשמים הוסיפו, כי אין חולק שלא ניתן להגדיר תקופה כה קצרה כ'נסיבות מחמירות', שכן הדבר יאיין את הוראת החוק הרואה בעבירה הנ"ל עבירה מנהלית.
8. הנאשמים הקדישו פרק נפרד בבקשתם לכך שהתנהגות הרשות במקרה זה היא בלתי נסבלת וככזו, אינה סבירה ומצביעה כי לא הופעל שיקול דעת ראוי טרם קבלת ההחלטה לבכר את המסלול הפלילי על פני המסלול המנהלי.
9. המאשימה ביקשה לדחות את הבקשה והקדימה וטענה כי, בניגוד לטענת הנאשמים, אין מדובר בהעסקת עובד זר ללא ביטוח רפואי למשך 4 ימים, כי אם במשך חודש ימים, **ולכל הפחות 4 ימים**. המאשימה הוסיפה, כי טענת הנאשמים בנוגע לנסיבות הקשורות למחשבי חברת הביטוח ומועד הזנת פרטי העובד והזר והפקת פוליסת הביטוח, היא טענה שצריכה להתברר בשלב הראיות ולא בשלב מקדמי זה. עוד טענה, כי העבירה המיוחסת לנאשמים 2 ו-3, אינה עבירה מנהלית ואכיפתה היא רק במסגרת הליך פלילי.
10. בנוגע להחלטה להגיש כתב אישום, טענה המאשימה, כי כתב האישום הוגש בהתאם להנחיות הפנימיות, כאשר במזכר הנימוקים להגשת כתב האישום היזום, צוין כי הנאשמת 1 ביצעה במשך פרק זמן של 3 שנים לפחות 3 עבירות על חוק עובדים זרים, הוטלו עליה קנסות וההרתעה לא הושגה. בנוסף, תלויים ועומדים כנגד הנאשמת 1

מספר כתבי אישום בפני בית הדין (סעיף 18 לתגובת המאשימה). המאשימה הטעימה, כי שעה שעסקין בנאשמת שהינה תאגיד הפועל מכוח חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, אשר מעסיקה מאות עובדים, יש לראות את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום בחומרה יתרה. ביחס לטענת זוטי דברים, טענה המאשימה, כי האינטרס הציבורי מחייב במקרה דנן להגיש כתב אישום, שכן אי עריכת ביטוח לעובד זר, מהווה פגיעה קשה בו ובזכויותיו ואף עלולה להביא לנזק לקופה הציבורית ככל שיארע מקרה ביטוחי, שעה שלעובד אין ביטוח רפואי כנדרש. שיקולים אלה, הטעימה, אינם בבחינת זוטי דברים והיה על הנאשמת להימנע מהעסקת העובד עד אשר הביטוח נכנס תוקף בפועל. להדגשת חומרת העבירה, טענה המאשימה, כי אף המחוקק מייחס לעבירה של אי עריכת ביטוח חומרה יתרה, אף יותר מהעסקת עובד זר שלא כדין, שכן בעוד שבגין העסקת עובד זר שלא כדין, אך לא במסגרת משלח ידו של מי שהעסיקו, העונש המקסימלי הקובע בחוק הוא 58,000 ₪, הרי שהעסקת עובד זר ללא ביטוח רפואי, שלא במסגרת משלח ידו של מי שהעסיקו, עלולה לגרור עונש מקסימלי של 116,800 ₪, ואידך זיל גמור.

אשר להכרעתי -

11. סבורני כי יש טעם של ממש בטענת המאשימה, לפיה מן הראוי לברר את הטענות העובדתיות שהועלו ע"י הנאשמים ביחס לשיהוי שארע בהנפקת פוליסת הביטוח במחשבי חברת הביטוח, במסגרת שלב הראיות, שכן ברי, כי לעת הזו, אין בפני בית הדין אלא כתב האישום שהוגש. מטבע הדברים, בהיעדר חשיפה לחומר הראיות, אין בידי להיות שותף לעת הזו לטענת הנאשמים. יתרה מכך, לא ניתן להתעלם מהאמור במזכר הנימוקים, ולפיו הנאשמת 1 היתה ועודנה מעורבת בהליכים מנהליים ופליליים הנוגעים לחוק עובדים זרים. עובדה זו, כלשעצמה, משמיטה לטעמי את הקרקע מתחת לטענה אפשרית של זוטי דברים, שכן התמונה שמצטיירת לכאורה היא שהוראות החוק לא הופנמו כדבעי, וזאת שעה שעיסוקה של הנאשמת הוא בהשמת עובדים זרים בבתי עסק. האמור לעיל נכון בבחינת קל וחומר שעה שנבחנת טענת הנאשמים בדבר התנהגות בלתי נסבלת או מתעמרת לכאורה מצד הרשות.

12. כידוע, למאשימה שיקול דעת רחב בקבלת החלטה האם להגיש כתב אישום או לבחור במסלול המנהלי, וסבורני, כי לאור כל האמור לעיל, לא ניתן לקבוע, כי מדובר בהחלטה בלתי סבירה המצדיקה את התערבותו של בית הדין.

אחרית דבר

13. לאור האמור לעיל, הבקשה נדחית.

14. עד ליום 22.12.18 יגישו הסניגורים את תשובתם המפורטת של הנאשמים לעובדות כתב האישום, וזאת ככל שלא יושג הסדר בין הצדדים. בחלוף פרק הזמן שנקצב, ובהיעדר הודעה או תשובה מפורטת, אורה על העברת התיק לשמיעת ריאיון, ללא מתן התראה נוספת, ותשומת לב הצדדים מופנית להוראות סעיף 152(ב) לחסד"פ.

15. לעיוני למתן החלטה ביום 23.12.18.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשע"ט, (30 נובמבר 2018), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.